

formulere dem saaledes, at det er sidste Høst, der tales om, indtil næste Høst kommer og karakteriserer det næste Høstaar. Den højtærede Indenrigsminister sagde, at hans Bekendtgørelse var støttet paa Loven af 7. August 1914, og det er jeg heller ikke i Tvivl om. Men naar Ministeren gaar saa vidt i sin Bekendtgørelse, at han annullerer allerede sluttede Overenskomster — der er et Tilfælde, hvor det drejer sig om flere Overenskomster og Leverancer —, er Ministeren sikkert ogsaa paa dette Punkt kommet udenfor den Rækkevidde, som Loven af 7. August hjemler. Den højtærede Indenrigsminister udtalte, at Kornlovsforslaget ikke var noget Valgforslag. Den Betragtning bliver Ministeren vist ret ene om. Naar den højtærede Minister ikke har fremsat dette Lovforslag før, skønt han for en Maaned siden modtog Forslagene saavel fra Husmands- som fra Landbrugsorganisationerne, kan det jo neppe være, fordi det har været nødvendigt at bruge saa lang Tid til Overvejelse deraf. Det har snarere været i Overensstemmelse med den af Ministeriet i Almindelighed fulgte Taktik, at der skal gives Rigsdagen saa kort Tid som muligt til at behandle vigtige Lovforslag. Ministeren haabede, at det skulde lykkes at faa dette vigtige Lovforslag vedtaget før Valget. Ja, det vilde jo være i høj Grad ønskeligt, fordi det vilde være ønskeligt, at Landbrugerne kendte Kornlovens Bestemmelser, og hvad den kræver, inden Saatid, da der jo kan træffes forskellige Dispositioner paa Grundlag af denne Viden. Men saa burde den højtærede Minister ogsaa have bidraget sit dertil ved at forelægge Lovforslaget noget før.

Den højtærede Forsvarsminister kom med en Redegørelse for de Principper, der er gældende indenfor Forsvarsministeriet med Hensyn til Bekendtgørelser. Ministeren mente, at de konservative Blade fik en rigelig Part af Avertissementerne. Jeg ved nu ikke, om det saadan kommer an paa at dele disse Avertissementer ud blot som en Dotation til vedkommende Blad. Jeg maa formode, at disse Annoncer navnlig kom ind for at gøre Nytte ved at henlede de paa-gældendes Opmærksomhed paa det, man ønskede bekendtgjort. Og saa meget mærkeligere er det, at netop de konservative Blade, som jeg har modtaget Klage fra, nemlig i det vestlige Sjælland „Sorø Amts Dagblad“ og „Korsør Avis“, ikke har modtaget dette Avertissement, hvorimod „Socialdemokraten“ i Korsør har faaet det. Det er ikke, fordi jeg har det mindste imod, at Forsvarsministeren under dette Blad dette Avertissement, men jeg finder det blot uhensigts-

mæssigt, naar Staten ønsker at bekendtgøre, at disse Hingste er til Tjeneste, at en Mængde Landbrugere, som holder disse Blade, ikke faar Kundskab derom, skønt de netop bor ikke langt borte fra en af de udstationerede Hingste. Jeg vil derfor opfordre den højtærede Minister til at gaa frem efter andre Regler end dem, han hidtil har fulgt, for de synes ikke at være gode.

Jeg skal derefter vende mig til den højtærede Minister for offentlige Arbejder, som mente, at de Bemærkninger, jeg havde gjort, var holdte saadan i al Almindelighed, saa at han egentlig ikke behøvede at svare paa dem. Jeg kunde meget vel opregne adskillige Eksempler paa Bevillinger, der ikke var forbrugte af Ministeren for offentlige Arbejder i det Aar, for hvilket de var givne. Det fremgaar af Oversigten over det afsluttede Finansaar 1916—17, at der var en hel Del Bevillinger, som ikke blev brugt i det Aar. En Del af dem er muligvis nok brugte Aaret efter, men der er dog en betydelig Bevilling til et Foretagende, nemlig Dobbeltsporet Fredericia—Daugaard, som først i disse Dage er paabegyndt, skønt Bevillingen allerede er givet for et Par Aar siden. Der foreligger ogsaa en Del Bevillinger for Aaret 1917—18, som ganske sikkert ikke er taget i Brug. Den højtærede Ministers Redegørelse var i og for sig ogsaa nærmest en Bekræftelse paa, hvad jeg havde sagt. Den højtærede Minister udtalte nemlig, at i den første Tid efter Krigens Udbrud havde der været et saadant Krav paa Arbejdskraft, at der ikke havde været Anledning til at sætte Arbejder i Gang for at beskæftige overflødig Arbejdskraft. Dette er ogsaa ganske rigtigt; det vilde være uforvarligt at udbyde Arbejde paa en Tid, hvor der er Mangel paa Arbejdskraft. Skulde det demokratiske Styre, som vi har for Tiden, paa nogen Maade gøre Gavn, skulde det netop være derved, at man sørgede for at lægge Arbejder til Rette, saaledes at man havde dem parat, naar Arbejdsledighed indtraadte. Det skulde ikke være saaledes, at man først da skulde til at begynde at forberede Arbejderne. For det synes jo ogsaa efter den højtærede Ministers Udtalelser nærmest at være det, der er gjort i Ministeriet for offentlige Arbejder, at man har begyndt paa at lægge Arbejderne til Rette, at forberede dem. Naar der blev en stor Arbejdskraft ledig, skulde Arbejderne have været forberedte saaledes, at de kunde have været satte i Værk. Nu naar den højtærede Minister maaske at faa Arbejderne forberedt saaledes, at de kan blive sat i Værk en Gang i Sommer, til